

Sygn. akt III AUa 1120/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Bogdan Świerk
Protokolant: st. sekr. sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 26 kwietnia 2012 roku

wydanego w sprawie III AUa 269/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

III AUa 1120/12

UZASADNIENIE

Z. K. w dniu 12 grudnia 2012 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 kwietnia 2012 r. w sprawie III AUa 269/12 oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2012 r. Wyrokiem tym sąd Okręgowy oddalił jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L. wstrzymującej wypłatę emerytury od 1 października 2011 r. Jako podstawę skargi powołała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12. Wnosiła o wznowienie postępowania, uchylecia decyzji zawieszającej wypłatę emerytury i przywrócenie prawa do emerytury od dnia jej zawieszenia wraz z odsetkami za zwłokę.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 16 października 2011 roku organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał Z. K. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Podstawą wydanej decyzji był przepis art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzony do ustawy przepisem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) z dniem 1 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 lutego 2012 roku oddalił odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji, natomiast apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 roku.

Z. K. urodzona w dniu (...) w dniu 8 marca 2007 r. złożyła wniosek o emeryturę. W chwili składania wniosku pozostawała w stosunku pracy z Urzędem Kontroli Skarbowej w L.. Decyzją z dnia 28 marca 2007 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 7 marca 2007 r., jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia na podstawie przepisu art.103 ust.2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (k. 45 t. I akta rentowe). Wysokość emerytury była przeliczona na podstawie decyzji z dnia 11 września 2009 roku, a z dniem 1.10.2009 r. wypłata emerytury została wstrzymana na mocy decyzji z dnia 15 października 2009 r.

Z. K. w dniu 13 lipca 2009 r. w związku z ukończeniem 60 lat złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury po uprzednim jej przeliczeniu, zaznaczając , że w dniu osiągnięcia wieku (18 sierpnia 2009 roku) będzie nadal pracować.

Decyzją z dnia 23 września 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od 18 sierpnia 2009 r. W decyzji organ rentowy zazaczył, że z uwagi na to, że zarówno wysokość emerytury obliczonej w sposób mieszany zgodnie z art. 183 , jak i w myśl art. 26 jest mniej korzystna od kwoty emerytury wcześniejszej, zakład podejmuje wypłatę świadczenia korzystniejszego. Jednocześnie zakład poinformował, że wypłatę emerytury przyznanej decyzją z dnia 28.03.2007 r. podejmuje zgodnie z wnioskiem od dnia 18 sierpnia 2009 r. (k. 35 t. II a.r.). Organ rentowy przeliczał wnioskodawczyni wysokość świadczenia decyzjami z dnia 8 września 2010 roku, 14 grudnia 2010 r., 9 maja 2011 r., 27 lipca 2011 r.

Przepis art.103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r. przez przepis art.37 ust.5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz.1507).

Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art.6 ust.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został dodany przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

W oparciu o ten przepis organ rentowy wydał zaskarżoną przez wnioskodawczynię decyzję z dnia 16 września 2011 r. wstrzymującą wypłatę emerytury z dniem 1 października 2011 r., ponieważ wnioskodawczyni nadal kontynuowała zatrudnienie.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz.U.2012.1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury

przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Konsekwencją tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wnioskodawczyni w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 kwietnia 2012 roku jako podstawę skargi wskazywała wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności przepisu art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w sprawie III AUa 269/12.

Stosownie do treści art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej, co w stanie faktycznym sprawy oznacza właściwość Sądu Apelacyjnego.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżąca, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 7 marca 2007 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Trybunał stwierdził także, że rozpoznawana przez niego sprawa nie dotyczyła istoty rozwiązania zawartego w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nie ma znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, okoliczność, że wnioskodawczyni po ukończeniu 60 roku życia złożyła wniosek o wypłatę świadczenia, a organ rentowy wydał decyzję z dnia 23 września 2009 roku. Wnioskodawczyni prawo do emerytury uzyskała bowiem od dnia 7 marca 2007 roku na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 28 marca 2007 roku, a jej wypłata była początkowo zawieszana z uwagi na kontynuowanie stosunku pracy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem emerytura przyznana wnioskodawczyni po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji gdy była ona uprawniona do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia. Prawo do emerytury wcześniejszej nie wygasa, a w związku ze spełnieniem warunku osiągnięcia wieku emerytalnego następuje jedynie ustalenie na nowo podstawy wymiaru (por uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. (I UZP 3/06 OSNP 2007/1-2/22,), wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 28.06.2012 r. (III AUa 430/12 LEX nr 1217820).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny rozpoznając niniejszą skargę uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.